

Однак, виконання цих документів зовсім не свідчить, про те, що всі вони досягнуть кінцевої мети - подолання корупції. Використання кращого зарубіжного досвіду ми повинні здійснювати лише в контексті існуючої системи права, з огляду на певні правові принципи і традиції, правову культуру та свідомість.

Отже, вищезазначене дозволяє дійти висновку, що стратегічний курс України на побудову високорозвиненої держави, інтегрованої у світовий ринок та європейський торговельний простір, передбачає орієнтацію на людські цінності, пріоритетність досягнення соціальних цілей та приведення вітчизняних правових, політичних, економічних та інші засади державної політики до відповідності з міжнародними нормами.

Список використаних джерел:

1. Лопушинський І.П. Довіра до влади як державотворчий чинник в Україні / І.П. Лопушинський // Теорія та практика державного управління і місцевого самоврядування. - 2013. - Вип. № 2

2. Мруць М. Шляхи зміни політичної еліти сучасної України / М. Мруць // [Електронний ресурс]. - Режим доступу: polevoy.at.ua/load/0-0-0-53-20

3. Савчин М. Місце і роль України в сучасних процесах глобалізації / М. Савчин // Європейська та євроатлантична інтеграція України: стан і перспективи: Збірник наукових праць. - Ужгород: Ліра, 2008. - 374 с. - (Серія "ЄВРОІНТЕГРАЦІЯ: УКРАЇНСЬКИЙ ВИМІР"; Вип. 10). - С. 85

Клімова А.М., студентка юридично-психологічного факультету НАВС *Науковий керівник:* Мозоль. Н. І., кандидат юридичних наук, доцент

Реформи правової свідомості громадян України

Сутність проблеми розвитку громадянського суспільства в демократично - правовій державі, в першу чергу, пов'язано зі зростанням свідомості та культури в правовій системі України. Безпосередньо, ці основні напрямки становлення юриспруденції є гарантією соціального захисту населення та підвищення авторитету права, виховуючи шанобливе ставлення усіх членів суспільства до права. Правова культура є різновидом загальної культури, що становить цілу систему досягнень людства в правовій галузі. Правова особистість має поважати закон, визнавати його верховенство, підтримувати режим правової законності у своїй державі. Відповідно до цього можемо виділити наступні основні складові реформ, що проводяться державою для формування правової культури соціуму:

1) становлення на шлях правосвідомості, виховуючи повагу до права;

- 2) детальне розтлумачення законодавства, своїх прав та обов'язків як громадянина;
- 3) підвищення рівня якості роботи державних правоохоронних органів;
- 4) внесення змін до застарілого законодавства та створення нових правових актів.

Ряд сучасних українських вчених таких як : Заяць А.П., Копейчиков В.В., Рабінович П.М., Колодій А.М., Тихомиров О.Д., розглядають можливість розбудови громадянського суспільства лише за наявності значного підвищення правосвідомості громадян, їх правової культури, законслухняності та безумовно подолання правового нігілізму. Вони зауважують зв'язок розвитку правової культури як одну з основних умов розвитку України.

Підвищення рівня правосвідомості населення, активної участі громадян у здійсненні правових реформ на сьогоднішній день є першочерговим завданням держави на шляху розбудови України як сучасної правової країни. Наразі саме ці питання набули особливої актуальності й потребують подальшого детального дослідження [1, с.24-25].

Механізм правового впливу на суспільні відносини має комплексний характер, тому і потребує комплексних заходів щодо забезпечення елементів правничих явищ. В процесі створення України як правової держави, основна частина реалізації Конституційних Прав покладена саме на правову еліту нашої держави, яка має докласти для цього максимум зусиль.

Тому зростання правової свідомості та правової культури всіх суб'єктів суспільства, має на меті - розбудову юридично освіченого соціуму. Фундаментом нового суспільства є правова культура громадян. Оскільки лише вони здатні утворювати нову державу і підтримувати правопорядок у ній, згідно з Конституцією України і законодавством. Вирішення цих питань зокрема залежить від рівня правової освіти та виховання населення країни [2, с.26].

Україна потребує створення загальної концепції формування правової свідомості й правової культури суспільства та прийняття Державної програми підвищення рівня правничої культури громадян, шляхом розвитку правової освіти й правового виховання населення, а особливо юристів, чия професійна діяльність полягає у законотворчості та застосуванні права. Внаслідок чого всі громадяни суспільства матимуть власну приналежність до правового життя країни, та можливість самостійно аналізувати чинне законодавство, відзначати його досягнення та недоліки [3, с.122-125].

Список використаних джерел

1. Голосніченко І. Правосвідомість і правова культура у розбудові Української держави // Право України. - 2005. - №4

2. Третяк С. Правове забезпечення правової культури населення як умова створення основ громадянського суспільства // Право України. - 2005. - №4

3. Кутиркін А. Шляхи розвитку теорії та практики правового виховання населення України. //Право України. - 2008. - № 3. - С. 122-125

Денисенко О.А., кандидат історичних наук,
доцент

Охорона і збереження пам'яток Криму - один зі шляхів порозуміння у культурній сфері

Крим - унікальне історичне місце між Сходом і Заходом, де переплелися різні культури. Вони знайшли своє відображення в культурній спадщині, яка формувалася упродовж тривалого історичного періоду представниками різних етносів і становить значний і своєрідний пласт світового культурного надбання. Це - широка панорама історико-культурних об'єктів: рештки давньогрецьких міст-держав і печерні міста, оборонні споруди і фортеці, стародавні храми і визначні місця, меморіальні будинки і комплекси, цвинтарі і окремі поховання, заповідники і музеї. Тут розташовані пам'ятки, умовно зараховані до європейської традиції, а також безліч перлин ісламської художньої культури та видатних зразків архітектурної думки Сходу.

Охорона і збереження культурної спадщини Кримської області і м. Севастополя, які в 1954 р. стали складовою УРСР, пройшла кілька етапів. Якщо перший період (кін. 50-х - поч. 60-х рр. ХХ ст.) характеризувався незавершеністю і недосконалістю системи охорони пам'яток, відсутністю централізованого пам'яткоохоронного органу, залежного від тогочасних ідеологічних концепцій, ігноруванням численних громадських ініціатив на місцях та браком асигнувань на ремонтно-реставраційні роботи, то на другому етапі (друга половина 60-х років) сформувалася система охорони пам'яток, яка містила в собі державні та громадські форми [1, с. 65]. Основні питання охорони пам'яток історії та культури знаходились у віданні Міністерства культури, в спеціально створеному Науково - методичному відділі охорони пам'ятників, а в області - в підрозділах управління культури облвиконкому. В цей період на обліку в Кримській області стояло 3060 пам'яток історії та археології. У серпні 1963 р. Рада Міністрів УРСР затвердила списки пам'яток архітектури, взяті під державну охорону. Серед 864 пам'яток, включених до списку, 55 об'єктів репрезентували Кримську область і м. Севастополь. Це - генуезькі фортеці у Феодосії і Судаку, Ханський палац у Бахчисараї, печерне місто Чуфут-Кале, Херсонес Таврійський та ін [2, с. 67]. Надзвичайно важлива роль у реалізації проектів з охорони пам'яток належала створеній у листопаді 1966 р. Кримській організації УТОПК, яка не тільки фінансувала роботи з охорони пам'яток, але й залучала до них кращі наукові та творчі сили регіону. В 60-70 - ті роки минулого століття першочерговим завданням, яке постало перед Кримською організацією, було завершення паспортизації історико-